

TOLERÀNCIA 0

Avui en dia quan una persona veu un musulmà o un àrab amb barba i amb una túnica el confon fàcilment amb un yihadista o s'allunya de tu.

Aquesta és la vida d'un noi musulmà que viu a Tarragona. Té 17 anys i encara està estudiant per ser Policia nacional. Fa poc que s'ha mudat de Reus per poder anar a la universitat de Tarragona. Ell és bastant morè, amb uns ulls negres i un cabell fosc. També port una barba ni molt llarga ni molt curta. Era el primer dia d'universitat i estaven a 10 graus. Ell acabava de tornar d'unes vacances al seu país originari, el Marroc, i s'havia acostumat al càlid temps de l'Àfrica. Com que estaven a 10 graus es va posar el buf que li tapava quasi tot el rostre, menys els ulls. Es va preparar l'esmorzar, va agafar els llibres i els va posar a la motxilla. A continuació, va agafar les claus de l'apartament llogat i va marxar cap a la parada de l'autobús per anar a la universitat. Eren les 7.30 del matí i l'autobús venia a les 8:00 h. De cop i volta va començar a sonar el seu mòbil, va deixar la motxilla al costat de la parada, es va apartar uns 15 metres i es va posar en una cantonada del carrer per no escoltar el xivarri que feia la gent que esperava l'autobús. Era la seva mare, que l'havia trucat preocupada. Com que era el seu primer dia d'universitat, volia saber si estava nerviós o no. Després de deu minuts va penjar i va tornar cap a la parada. Es va quedar sorprès al veure què estava passant. La parada estava envoltada de policies. El noi, preocupat, va preguntar a una senyora que estava amb ell esperant l'autobús i la senyora va començar a cridar com un boja:

- És ell, és ell!

El noi es va quedar paralitzat sense dir cap paraula i ràpidament va venir un mosso a detenir-lo. La premsa, que estava allà gravant, el va començar a enfocar. El pobre xiquet va començar a suar. La policia el va portar cap a una comissaria per interrogar-lo. El van començar a interrogar i a acusar-lo d'intentar explotar una bomba en una parada

d'autobús. L'adolescent els va explicar tota la veritat, cap a on e dirigia, què estudiava, d'on era, etc. Una hora després va sortir de comissaria i a l'aixecar el cap va veure un centenar de periodistes intrigats fent-li preguntes que no tenien ni cap ni peus. Ell, avergonyir, sense dir res, va agafar un taxi i va marxar cap a la universitat. Passés el que passés no se saltaria la seva primera classe d'universitat.

Això pot ser una història inventada, però avui en dia, després dels fets que estan passant en aquest món, el fet que t'acusin de ser una cosa que no ets està passant i per a mi és intolerable. Hi ha gent a qui expliques això i et diu que marxis al teu país perquè no et passi, però ells no pensen en aquella gent del nostre país, és a dir Catalunya, que emigra cap a altres països europeus.

I així acaba aquest història, que et fa reflexionar i pensar en el que està passant en el món, o això és el que crec jo.

Amar El Abdeloui 2n B